

KOSTER MAAT & VAN DEN BOS

PRODUCTIE 5

Directie Juridische Operationele Aangelegenheden
Afdeling Internationale Rechtshulp in Strafzaken
Nr. UTL-I 2010 043067

BESCHIKKING

van de Minister van Veiligheid en Justitie op het verzoek van Turkije tot uitlevering van Seriol KABAK, geboren op 4 juni 1965 te Gökköy (Turkije), hierna te noemen de opgeëiste persoon. De opgeëiste persoon bezit de Turkse nationaliteit en bevindt zich thans in uitleveringsdetentie in de Penitentiaire Inrichting Amsterdam Over-Amstel.

1. Het verzoek

1.1 Bij nota van 6 oktober 2010 van de Turkse ambassade, kenmerk 2010/Lahey BE/449354 heeft Turkije de uitlevering van de opgeëiste persoon verzocht.

1.2 Bij het onder 1.1 genoemde verzoek was onder meer gevoegd:

- een gewaarmerkt afschrift van het verzoek tot uitlevering van de *3rd Heavy Criminal Court* te *Bakiröy* d.d. 7 september 2010 (verzoek I);
- een gewaarmerkt afschrift van het verzoek tot uitlevering van de *Presidency of the 11th Heavy Criminal Court* te *Istanbul* d.d. 13 september 2010 (verzoek II);
- een gewaarmerkte fotokopie van een *Bill of Indictment* van *The Public Prosecutor* verbonden aan *The Heavy Criminal Court* te *Bakiröy*, behorend bij verzoek I, inhoudende een nadere uiteenzetting van de feiten;
- een gewaarmerkte fotokopie van een *Bill of Indictment* van *The Public Prosecutor* verbonden aan *The State Security Court* te *Istanbul*, behorend bij verzoek II, inhoudende een nadere uiteenzetting van de feiten;

2. Het toepasselijke recht

2.1 Van toepassing is het tussen Nederland en Turkije geldende Europees Verdrag betreffende uitlevering (Trb. 1965, nr. 9), alsmede het Tweede Aanvullende Protocol bij dit Verdrag (Trb. 1979, 120).

2.2 Eveneens is van toepassing de Uitleveringswet (Wet van 9 maart 1967, Stb. 139), zoals laatstelijk gewijzigd bij Wet van 28 oktober 2010, Stb. 2011, 24.

05/07/2011

3. De rechterlijke procedure

3.1 De rechtbank te Amsterdam heeft bij uitspraak van 7 januari 2011, raadkamernummer 10/6239 de uitlevering van de opgeëiste persoon **toelaatbaar** verklaard ter fine van strafvervolgung voor de feiten zoals omschreven in het uitleveringsverzoek. De opgeëiste persoon heeft tegen deze uitspraak beroep in cassatie ingesteld.

3.2 De rechtbank te Amsterdam heeft de Minister bij advies van 7 januari 2011 in overweging gegeven te onderzoeken of de opgeëiste persoon voldoet aan de voorwaarden, vermeld in de Nederlandse verklaring bij artikel 6 van het Europees Verdrag betreffende uitlevering, om in aanmerking te komen voor een garantie als bedoeld in artikel 4, tweede lid, van de Uitleveringswet, alvorens op het verzoek tot uitlevering toewijzend te beschikken. Tevens heeft de rechtbank in haar advies aandacht gevraagd voor eventuele schendingen van artikel 2 en 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

3.3 De Hoge Raad heeft bij arrest van 22 maart 2011, (kenmerk S 11/00513 U) het door de opgeëiste persoon ingesteld beroep verworpen zodat de onder 3.1 genoemde uitspraak onherroepelijk is geworden.

4. De beoordeling

4.1 Met betrekking tot het onder 3.2 genoemde advies van de rechtbank Amsterdam overweegt de Minister van Veiligheid en Justitie als volgt.

De raadsman van de opgeëiste persoon heeft ter terechtzitting naar voren gebracht dat zijn cliënt een in de Nederlandse samenleving geïntegreerde buitenlander is en dat een beroep op de Nederlandse verklaring met betrekking tot geïntegreerde vreemdelingen bij artikel 6 en 21 van het Europees Uitleveringsverdrag, gerechtvaardigd is. Deze Nederlandse verklaring houdt in dat Nederlanders alleen mogen worden uitgeleverd ten behoeve van de vervolging wanneer door de verzoekende staat voldoende is gewaarborgd dat de opgeëiste persoon, zo hij terzake van de feiten waarvoor de uitlevering wordt verzocht, in de verzoekende staat tot een onvoorwaardelijke vrijheidsstraf wordt veroordeeld, hij deze straf in Nederland zal mogen ondergaan. Voor wat betreft de toepassing van deze verklaring worden in de Nederlandse samenleving gewortelde vreemdelingen met Nederlanders gelijkgesteld, indien de vreemdeling wiens uitlevering wordt verzocht in Nederland strafrechtelijk kan worden vervolgd voor de feiten waarvoor de uitlevering is gevraagd en de vreemdeling als gevolg van de straf of maatregel, opgelegd wegens de feiten waarvoor de uitlevering is gevraagd, zijn recht op verblijf in Nederland naar verwachting niet zal verliezen.

De Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND), waar de opgeëiste persoon onder het nummer 130.101.1436 bekend is, heeft bij beschikking van 11 januari 2011 de aan de opgeëiste persoon verleende verblijfsvergunning regulier onbepaalde tijd met ingang van 1 februari 2002 ingetrokken.

Reeds hierom is niet aan de voorwaarden voldaan om de opgeëiste persoon gelijk te stellen met een Nederlander. Daardoor is bovengenoemde verklaring bij artikel 6 en 21

05/07/2011

van het Europees Uitleveringsverdrag niet op de opgeëiste persoon van toepassing. Aan een beoordeling of de opgeëiste persoon in Nederland strafrechtelijk kan worden vervolgd voor de feiten waarvoor de uitlevering is gevraagd, komt de Minister derhalve niet toe. Gelet op het voorgaande zal de Turkse autoriteiten niet om de garantie worden verzocht dat de tenuitvoerlegging van een eventueel strafvonnis in Nederland kan plaatsvinden.

Voorts heeft de rechtbank in haar advies aandacht gevraagd voor een eventuele schending van artikel 2 en 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en fundamentele vrijheden (EVRM) die zou kunnen blijken uit een nadere onderbouwing van de kant van de verdediging.

Turkije is partij bij het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), alsmede bij het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing. Een nadere onderbouwing van het verweer dat er bij de uitlevering van de opgeëiste persoon sprake zal zijn van een schending van artikel 2 en 3 van het EVRM is door de Minister niet ontvangen. Dit maakt dat de Minister er op dient te vertrouwen dat Turkije de verplichtingen die uit deze verdragen voortvloeien, jegens de opgeëiste persoon zal eerbiedigen. Het voorgaande in aanmerking genomen komt de minister van Veiligheid en Justitie tot de conclusie dat niet aannemelijk is dat er sprake zal zijn van een schending van artikel 2 en 3 van het EVRM.

4.2 Bij brief van 4 april 2011 aan het Ministerie van Veiligheid en Justitie heeft de raadsman namens de opgeëiste persoon zich op het standpunt gesteld dat de uitlevering niet moet worden toegestaan. Ter ondersteuning van die stelling heeft de raadsman – zakelijk weergegeven – aangevoerd dat er sprake is van een dreigende schending van artikel 1, 2 en 3 EVRM en een daarmee samenhangend subsidiair verweer op bijzondere hardheid omdat de broer van de opgeëiste persoon tijdens zijn detentie in een Turkse gevangenis met pistoolschoten om het leven is gebracht, er in Nederland nog een vervolging gaande is voor eenzelfde feit waar door de Turkse autoriteiten om uitlevering wordt gevraagd, de uitlevering op humanitaire grond geweigerd dient te worden omdat de gezondheidstoestand van de opgeëiste persoon dermate slecht is, alsmede een verweer dat er sprake zal zijn van een verkapte uitlevering nu de opgeëiste persoon in Turkije als dienstplichtweigeraar geregistreerd staat. Ten aanzien hiervan heeft de Minister van Veiligheid en Justitie het volgende overwogen.

4.2.1 De raadsman betoogt dat de opgeëiste persoon na uitlevering aan Turkije zal worden blootgesteld aan martelingen en een onmenselijke behandeling. In dat kader wordt aangevoerd dat er wantoestanden heersen in de Turkse gevangenissen. Meer specifiek voert de raadsman aan dat de ex-zwager van de opgeëiste persoon verklaard heeft na zijn aanhouding op 20 oktober 2000 door de politie mishandeld te zijn en dat de broer van de opgeëiste persoon onder dubieuze omstandigheden om het leven zou zijn omgekomen in een Turkse gevangenis. Ter staving heeft de raadsman een uitspraak van de Turkse rechter d.d. 8 november 2000 (rolnummer: 1998/386 en vonnisnummer: 200/308) overlegd. In dit vonnis komt naar voren dat de broer van de opgeëiste persoon vermoord is door Metin Çekmez. Deze persoon fungeerde volgens de raadsman als katvanger voor Hasan Erkus, de leider van een criminele organisatie, welke de opdracht verstrekte tot de moord op de broer van de opgeëiste persoon.

05/07/2011

Voorzover het betoog van de opgeëiste persoon en zijn raadsman dient te worden opgevat als een beroep op artikel 3 EVRM dient dit te worden verworpen. Daartoe wordt allereerst overwogen dat uit de overgelegde stukken niet is gebleken dat de opgeëiste persoon zelf slachtoffer is geweest van marteling. Ook is niet aannemelijk gemaakt dat de opgeëiste persoon zelf het reële risico zou lopen om na uitlevering te worden gemarteld.

Wat verder ook zij van het door de raadsman overgelegde vonnis van de Turkse rechter inzake de moord op de broer van de opgeëiste persoon, niet valt in te zien waarom de Turkse autoriteiten hem in het geval van een op zijn persoon gerichte dreiging bescherming in de gevangenis zouden onthouden. Zo iemand het op hem zou hebben gemunt, dan kan de gevangenisdirectie worden verzocht daartegen maatregelen te treffen. De Turkse autoriteiten zullen voorafgaand aan de feitelijke uitlevering geïnformeerd worden over de door de raadsman geuite vrees dat sprake is van een op de opgeëiste persoon gerichte dreiging.

Het voorgaande en de onder 4.1 genoemde verdragen, waarbij Turkije partij is, in overweging nemende komt de Minister van Veiligheid en Justitie tot de conclusie dat er geen ernstige redenen zijn om te vermoeden dat de opgeëiste persoon, als hij zou worden uitgeleverd aan Turkije, zal hebben te vrezen voor zijn leven. Een verweer op basis van artikel 2 en 3 en het daar uit voortvloeiende verweer op basis van artikel 1 van het EVRM treft dan ook geen doel.

Het subsidiaire verweer van bijzondere hardheid met betrekking tot de dood van de broer van de opgeëiste persoon wordt volgens artikel 10 lid 2 van de Uitleveringswet niet opgevat als een grond van bijzondere hardheid en kan daarom ook niet tot een belemmering van de uitlevering leiden.

- 4.2.2 Tevens betoogt de raadsman dat de uitlevering van de opgeëiste persoon door de Minister van Veiligheid en Justitie niet toegestaan dient te worden omdat er in Nederland nog een vervolging gaande is voor het onder act 4 van de Bill of Indictment van de Public Prosecutor verbonden aan de State Security Court te Istanbul (nummer 2001/59).

Onderzoek wijst uit dat er geen sprake is van een nog lopende strafvervolging in Nederland jegens de opgeëiste persoon. Het door de raadsman overhandigde proces-verbaal van doorzoeking ter inbeslagneming (zaaknummer 08.000100-99 en 08.000078-01) ziet op een feit met de pleegdatum 1 januari 1996, waarbij op 21 juni 2007 de zaak tegen de opgeëiste persoon geseponneerd is. Bij act 4 van de Bill of Indictment wordt 8 april 2000 als pleegdatum genoemd. Het betreft dus een ander feit dan waarvoor in Nederland een opsporingsonderzoek ingesteld werd. Voor zover de raadsman een beroep doet op artikel 9 van de Uitleveringswet, wordt dit derhalve verworpen.

- 4.2.3 Door de raadsman van de opgeëiste persoon is medische documentatie aangeleverd waaruit mogelijk zou kunnen blijken dat een uitlevering van bijzondere hardheid zou kunnen worden geacht (artikel 10, tweede lid Uitleveringswet). Hierop is de Dienst Justitiële Inrichtingen (DJI) verzocht om advies ten aanzien van de medische situatie van de opgeëiste persoon en zijn detentie- en uitleveringsgeschiktheid. Per fax van 23 mei 2011 heeft de medisch adviseur van de DJI gemeld dat de opgeëiste persoon medisch geschikt wordt geacht voor een uitlevering aan Turkije en dat opgeëiste

05/07/2011

persoon detentiegeschikt is. Dat uitlevering voor de opgeëiste persoon van bijzondere hardheid zal zijn, is dan ook niet gebleken.

- 4.2.4 Voorts betoogt de raadsman dat de opgeëiste persoon vreest dat hij in Turkije zal worden vervolgd vanwege het onttrekken aan de dienstplicht.

Hieromtrent wordt overwogen dat de Turkse autoriteiten enkel de uitlevering hebben verzocht ten behoeve van de vervolging van de opgeëiste persoon wegens de feiten die zijn neergelegd in het onder 1.2 genoemde stukken. Tot deze feiten behoort niet het onttrekken aan de dienstplicht.

Ingevolge het specialiteitsbeginsel zoals vastgelegd in artikel 14, eerste lid van het toepasselijke uitleveringsverdrag kan de opgeëiste persoon in beginsel enkel vervolgd worden voor de feiten waarvoor de uitlevering is toegestaan. Gelet op het in het uitleveringsrecht geldende interstatelijke vertrouwensbeginsel moet ervan worden uitgegaan dat Turkije zich zal houden aan het in voornoemd artikel vastgelegde specialiteitsbeginsel.

5 De beslissing

De Minister van Veiligheid en Justitie besluit:

De uitlevering **toe te staan** ten aanzien van de strafvervolging van de opgeëiste persoon terzake van de feiten in het uitleveringsverzoek omschreven als medeplegen van poging tot moord, medeplegen van opzettelijk handelen in strijd met het artikel 2 onder A van de Opiumwet gegeven verbod, meermalen gepleegd en deelneming aan een organisatie die tot oogmerk heeft het plegen van een misdrijf als bedoeld in het vijfde lid van artikel 10 van de Opiumwet.

Den Haag, 30 juni 2011

De Minister van Veiligheid en Justitie,
namens deze

J. Demmink
Secretaris-Generaal